

Η γιαγιά που δεν γνώρισα

της Θεοδώρας Κναή

Φαίνεται ότι η ζωή και η μοίρα παίζει πολλά παιχνίδια. Η ζωή επιφυλάσσει στιγμές συνταρακτικές ανεπανάληπτες και η μοίρα σε σπρώχνει να τις ζήσεις.

Η μητέρα μου, Λευκωσιάτισσα, μια δασκάλα γεμάτη αρχές και ήθος, με πατέρα Μικρασιάτη τον Μάρκο, και μητέρα από τον Άη Γιάννη Λευκωσίας, τη Χρυσταλένη, εγκατέλειψε το επάγγελμά της, την πόλη της και εγκαταστάθηκε στην Κυθρέα ακολουθώντας το σύζυγό της και κουβαλώντας μαζί της τις φωτογραφίες των αγαπημένων της ανθρώπων, του πατέρα και της μητέρας της και των δύο πρώωρα χαμένων αδελφών της Θεοδώρου και Αχιλλέα.

Τέσσερεις πελώριες φωτογραφίες τοποθετημένες στο πιο σημαντικό σημείο του σπιτιού μας, στο σαλόνι, δύο κρεμασμένες στον τοίχο και δύο να κáδονται σε δύο καρέκλες στις δύο γωνίες του σαλονιού. Ήταν το πιο πολύτιμο κομμάτι του σπιτιού, ο θησαυρός. Έγινε η εισβολή και τα πάντα χάθηκαν μαζί και ο θησαυρός. Έτρεξα μόλις άνοιξαν τα οδοφράγματα και τις έψαξα. Έπρεπε να τις διαφυλαξω, να τις ελευθερώσω, το όφειλα στη μάνα μου. Άφαντες.

Στις 3 του Νοέμβρη 2016, πήγα να δω για δεύτερη φορά την έκθεση της Κυθρέας αφού την πρώτη φορά, λόγω πολυκοσμίας, δεν την έζησα. Βυθισμένη στα εκθέματα σταμάτησα απότομα μπροστά σε ένα πορτραίτο μιας σεβάσμιας φυσιολογίας, μιας γιαγιάς. Βρέθηκα απότομα στο σαλόνι του σπιτιού μου να κοιτάζω το πορτραίτο μέσα στη χρυσή κορνίζα. Εκείνη η σεβάσμια φυσιολογία, εκείνα τα γνώριμα μάτια που με κοιτούσαν! ! Τρόμαξα, τα μάτια μου βούρκωσαν.

«Πού το βρήκατε αυτό το πορτραίτο, ποια είναι αυτή η κυρία» φώναξα.

«Ένα άγνωστο πορτραίτο, μια φωτογραφία που βρέθηκε στο σπίτι του Φάκη του Μάντη στη Χρυσίδα και την παρέδωσε ο Τουρκοκύπριος στη γυναίκα του Σώζου και αυτός στην Άννα Αδαμίδου, και γυρεύουμε τους απογόνους της και κανένας δεν την ξέρει» απάντησε η φίλη μου η Ανθή Σαββίδη.

«Αυτή είναι η γιαγιά μου, η Χρυσταλένη που την έψαχνα, η μάνα της μάνας μου» φώναξα.

Καλώς ήρδες γιαγιά μου σπίτι μου. Δεν σε γνώρισα αφού πεθανες πριν γεννηθώ. Δεν μου χάρισες την παρουσία σου, θα μου την χαρίσεις τώρα.

«Μάνα μου ησύχασε έστω λίγο» της σιγοψιθύρισα γιομάτη χαρά όταν πήγα να της πω τα νέα, στο κοιμητήριο. «Η γιαγιά θα βρίσκεται σύντομα στο σπίτι μου».

